

Xuân về hoa nở

BIỆN THI THANH LIÊM

Nói về mùa Xuân là nói về mùa dương sinh, mùa hoa nở. Nói về những ước mơ, dự tính mong muốn sẽ tựu thành qua những chúc tụng nhắn nhủ trao gửi đến nhau.

Tiết xuân bắt đầu ấm áp khi nắng xuân chan hòa, muôn hoa rú nhau đua nở. Có hoa thì có bướm. Sắc hương và mật ngọt. Có ngọt ngào tất không thể... thiếu đắng cay và đau khổ chực chờ. Đó là chuỗi những hệ lụy ràng buộc, tương tức nhau trong dòng chảy của nghiệp thức như luôn luôn có sẵn trong cuộc đời.

"Đua chen thu cúc, xuân đào

Lựu phun lửa hạ, mai chào gió đông"

(Bích Câu kỳ ngộ)

Hoa dù có trong bốn mùa... nhưng giới tao nhân mặc khách hay có thú thưởng hoa xuân bên chung trà cùng thi hữu để ngậm ngùi nhìn lại cảnh đời thăng trầm bên vịnh nước nổi trời...

Và chốn thiền môn cũng thế, sắc tướng của hoa với khung cửa mùa xuân cũng được nhắc đến rất nhiều trong thi kệ như một nhân cơ để hành giả nương theo mà ngộ liễu đạo lý thâm diệu của Thầy, Tổ truyền đạt trong Tông môn.

Bài thơ của Mãn Giác thiền sư, một cao tăng vào thời vua Trần Nhân Tông đã để lại qua *Cáo Tật Thị Chúng* vẫn còn ngào ngạt hương vị thiền trong chốn *Cửa Không* thênh thang vô nhiễm:

"Xuân đi trăm hoa rụng

Xuân đến trăm hoa cười.

Trước mắt việc đi mãi

Trên đầu già đến rồi.

Chớ bảo xuân tàn hoa rụng hết

Đêm qua sân trước một cành mai."

Xuân đi hay xuân đến, hoa tàn hay rộ nở... Cảnh đời dù vinh nhục thịnh suy thì chân tâm vẫn hằng sống trong cõi định vô sinh. (Sơ Tổ Trúc Lâm ta đời Trần đã chẳng từng dạy dỗ chúng: *Đối cảnh vô tâm đó sao?*)

Trong đêm hôm tịch tĩnh... một cành mai... vừa hé nụ. Đối với thế giới hiện tượng thì *Diệt-Sinh* là lẽ thường của đất trời vũ trụ. Nhưng vẫn có mầm của sự sống hồn nhiên màu nhiệm thường hằng, mãnh liệt tiếp nối nhau không ngừng nghỉ. Chính cái khoảnh khắc ngọt ngào chợt thấy cánh hoa đơm nụ... cũng là lúc *tâm đã hoá mùa xuân!*

Khi *tâm là mùa xuân* thì tràn đầy bốn mùa hoa nở, sá chi những sắc tướng biến động từ *thân, tâm hay cảnh* trong trò chơi hư ảo giữa lòng đời?

"Thức dậy mở song cửa, nào hay xuân đã sang.

Kìa một đôi bướm trắng, vờn hoa cánh nhịp nhàng"

(Trần Nhân Tông)

Song cửa dù *đóng* hay *mở*, bên ngoài mùa xuân đã rực rỡ. Bướm vẫn trắng màu tinh khôi của bầu trời không vương mây mưa. Và đôi cánh vẫn nhịp nhàng bươm bỏi, song hành bên dòng đời xuôi ngược, an nhiên không hề dính mắc.